JANA JAŠOVÁ

DRŽITELKA CENY MAGNESIA LITERA

DRAVÉ ZVEŘI

NAPOSPAS

motto

Dravé zvěři napospas

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jana Jašová
Dravé zvěři napospas – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DRAVÉ ZVĚŘI NAPOSPAS

JANA JAŠOVÁ

DRAVÉ ZVĚŘI NAPOSPAS

motto

Restorio

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Jana Jašová, 2024
Cover photo © Shutterstock / Janka Szilvi

ISBN tištěné verze 978-80-267-2746-0
ISBN e-knihy 978-80-267-2748-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-2754-5 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2755-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Pomněnkovým dětem

Tam bříza k boru, k bříze bor
se kloní. Vlna za vlnou
potokem spěchá…

K. H. MÁCHA: Máj

ADVENT 1997

Výraz stalking *byl do kriminalistiky převzat z lovci používaného výrazu pro pronásledování či stopování zvěře s cílem ji dostihnout a usmrtit.*

Heslo STALKING, Wikipedie

Zasloužila si chcípnout.

Ta pohlednice vypadla z otevřené schránky spolu s několika dalšími, téměř totožnými: vánoční koule na smrkové větvičce, plápolající svíčky a dárky s mašličkou, zlatě vyražené nápisy VESELÉ VÁNOCE! Všechno to působilo tak morbidně, jako výsměch jejich zoufalství, jejich bolesti. *Požehnané svátky vánoční přejí všem teta Míla s rodinou*, přes známku razítko s datem pár dní před tím, než se svět přestal točit.

Srdce mu při každém třetím úderu vynechávalo, když klopýtal do přízemí, aby přání i letáky rovnou vyhodil do popelnice před panelákem. V půlce schodiště se musel zastavit a lapal po dechu, a v tu chvíli si jí všiml. Pohlednice, která neměla známku, razítko ani vyplněnou adresu, ale pod předtištěným KRÁSNÉ VÁNOCE A ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK z ní na něj zaútočil ten zvrácený, zlověstný vzkaz.

Zasloužila si chcípnout.

ADVENT 2022

Zlatá neděle, 18. prosince

Stála jsem za vysokým oknem kanceláře nad vchodem do divadla, kterým se za chvíli začnou trousit první nedočkavci na dnešní adventní koncert. Myslela jsem na Káču.

Tak jako každou zlatou neděli. Už pětadvacet let.

„Ty tady vůbec nemáš vánoční atmošku." Místnost zalilo ostré světlo stropní zářivky a já sebou trhla tak, až jsem rukou se svařákem narazila na roh registračky. Najednou byly všude střepy, z rukou mi kapala rudá tekutina, horké víno, nebo možná horká krev. V uších mi hlasitě pískalo, nemohla jsem se pohnout, nedokázala jsem promluvit… Slepě jsem zírala na pokladní Mirku, jednu z mála svých podřízených na plný úvazek.

„Ježíši, Zuzo, co je? Pořezala ses?"

Její hlas mě vytrhl z transu. Zavrtěla jsem hlavou, i když jistá jsem si nebyla. Nic mě nebolelo, ale…

„Ne, já… já se jen lekla."

Položila jsem na stůl porcelánové ouško, to jediné mi zůstalo v ruce, a energická sedmdesátnice si přidřepla se mnou, abychom posbíraly střepy. Cítila jsem Mirčinu fialkovou vůni i její znepokojený pohled.

„Poslední dobou seš nějaká lekavá."

Pokrčila jsem rameny, narovnala se a z krabice na psacím stole vytáhla hrst papírových kapesníčků. Zatímco jsem si otírala z rukou víno, Mirka přinesla z kamrlíku na chodbě mop

a několika tahy setřela tekutinu z podlahy. V místnosti se rozvinula mámivá vůně hřebíčku.

„Děje se něco? Zuzko?“

Neodpověděla jsem. Mirka to rychle zamluvila, spustila o tom, že si přišla pro poukázky do divadelní kavárny, které jsme dávali jako bonus za nákup vstupenek u okýnka pokladny. „Ale dneska na kasu stejně nikdo nepřijde.“ Adventní koncert byl vyprodaný dlouho dopředu, *Bílé Vánoce podle Karla Gotta* nepochopitelně táhly – a v hodnoceních na internetu se pak stoprocentně dočteme, jaký to byl podvod na diváky, když nevystupoval sám (zesnulý) Mistr. Mirka si vzala ze sejfu štos poukázek a zamířila k mému psacímu stolu, kde na rozbité tiskárně trůnil talíř s adventním věncem.

„Nezapálený nosí smůlu,“ poučila mě nesouhlasně a natáhla se pro zapalovač s dlouhou hubičkou, který mi s věncem koupila před začátkem adventu uklízečka. Ozvalo se tiché cvaknutí a já se od plamínku odvrátila zase k oknu, pod nímž se před vchodem do divadla odehrávala zápletka hodná našeho jeviště.

„Musíš je zapalovat proti směru hodinových ručiček,“ radil mi za zády Mirčin příjemný alt bývalé zpěvačky. „První je svíce proroků, to je symbol naděje. Druhá betlémská, láska…“

Miluju tě, ty kurvo.

„Třetí pastýřská, to je radost. A dneska máme zlatou neděli, to je ta nejmenší svíčka, andělská. Svíčka pokoje.“

Aroma koření a rozlitého vína přebila příjemná vůně hořícího vosku, ale já se nedokázala otočit. Místo toho jsem dál koukala na dvě nehybné postavy ve vlněných pelerínách s emblémem Divadla u kašny, jak stojí na obou stranách vstupních dveří jako kamenní lvi střežící bránu.

Nebo spíš lvice.

„Co tam pořád vizitýruješ?“ zeptala se Mirka a přešla ke mně. Trochu jsem uhnula, aby viděla to, co já.

„No teda. Tys je napsala ke vchodu spolu?“

„Jo, ale v listopadu, když se rozdělovaly prosincový služby. To ještě byly nerozlučný."

Tereza a Veronika, dvě brigádnice z personálu hlediště. Na každé představení jsem nasazovala šest studentů, dva uvaděče do sálu, dva do šatny, dva na trhání lístků. Příští směnu rotovali. Tahle dvojka nastoupila do Kašny vloni: kamarádky, spolubydlící, vždycky si braly směny společně. Brigádu jim dohodil Terezin kluk Vojta, náš barista.

Vojta někdy na začátku prosince přestoupil do Veroničiny postele, čímž zvedl oponu dramatu shakespearovských rozměrů. Když jsem chodila do práce přes nádvoří kolem kašny, podle níž se jmenujeme, poslední dobou jsem napůl čekala, že tam jednu z nich uvidím vznášet se pod hladinou s vytřeštěnýma očima jako Ofélii.

Chvíli jsme s Mirkou sledovaly, jak se holky dívají urputně každá jinam, ruce v kapsách pelerín, v podpaží programové brožury, které se měly snažit prodávat divákům. Mirka si hlasitě povzdychla. „Jo, láska…"

Miluju tě, ty kurvo.

Nuceně jsem se zasmála a otočila se k plápolajícím fialovým svíčkám. Po třech týdnech s ozdobeným stromkem ve foyer, nonstop koledami v kavárně, třech týdnech představení, kde buď chrastil řetězy Duch minulých Vánoc, nebo Panna Marie zvedala z jesliček hororové plastové miminko Baby Born, už jsem měla Vánoc plné zuby. Ne snad že normálně bych si na ně potrpěla.

„Tak já jdu do kukaně. Musela jsem si zapnout přímotop, je tam jak v morně." Mirka na mě mávla štosem poukázek a otevřela dveře do chodby. Dovnitř se protáhl průvan, plamínky svíček se zběsile zamihotaly a ta nejmenší zhasla.

Svíce pokoje. Pokladní zůstala stát na prahu a vyděšeně zírala na adventní věnec.

„Co je?"

„Když ho nezapálíš, je to smůla," zopakovala mi zaraženě. „Ale když svíčka zhasne sama, je to –"

„Pech?“ napověděla jsem jí. Nezasmála se, jen si zimomřivě vytáhla rolák vysoko pod bradu.

„Je to zlý znamení, děvečko.“

„Moje děti“ šly po představení utužovat vztahy do Lucerna Music Baru. Všichni kromě Terezy, která mi vztekle hodila na stůl neprodané programy, jako bych za její trápení mohla já, a zmizela bez rozloučení. Když jsem zmrzlými prsty zamykala zadní východ z divadla na nádvoříčko s kašnou, slyšela jsem sborové povykování, ať jdu s nimi.

„Nedělej zagorku, Zuzano! Dneska je retro dýza, osmdesátky,“ přemlouval mě Honza. „Hudba tvýho mládí, ne?“

Moje předchůdkyně na pozici inspektorky hlediště mi kladla na srdce, že se s brigádníky nesmím kamarádíčkovat, jinak mi budou kálet na hlavu (vážně řekla *kálet* – bývalá baletka). Jenže peníze v divadle byly tak mizerné, že tam vydrželi jen nadšenci, a narážky na můj kmetský věk osmatřiceti let jsem jim dopřávala jako zaměstnanecký bonus. Praštila jsem Honzu po rameni stočeným magazínem *Moje psychologie*, který někdo zapomněl na pultě šatny a já si ho vzala na cestu na čtení.

„V osmdesátkách jsem se narodila, sprosťáku!“

Zastavili jsme se na Jiřáku u vchodu do metra, protože *děti* mířily na jedenáctku na Vinohradskou. Nad náměstím čněla k nebi bez hvězd nasvícená strohá silueta kostela Nejsvětějšího Srdce Páně. Prostranství mezi ním a metrem zaplňovaly zavřené stánky adventních trhů, spojené zářícími vánočními řetězy. Světla tlumila mrznoucí mlha, která se převalovala ve večerním vzduchu. Sem tam nás minula zachumlaná postava spěchající ke schodům do podchodu, jinak bylo náměstí skoro liduprázdné.

„Co budeš dělat o Vánocích, Zuzo?“ zeptala se Veronika, majetnicky zavěšená do čahouna Vojty. „Jedeš někam?“

Adventu již nakrátku a blízko, blizoučko Štědrý den. Hlavou mi bleskla vzpomínka na zhaslou svíčku na věnci a sevřela mě podivná tíseň.

Předtucha?

Nebo vzpomínka?

„Ne, domácí klasika, přejídání u televize," odpověděla jsem s hranou veselostí.

„No dyť to je nejlepší! Cukroví miluju!" vyhrkla nadšeně Sylva. „Hlavně vosí úly."

„Já bramborovej salát. Jím ho vždycky rovnou z mísy lžicí, u Popelky."

„Vaše starosti bych chtěla mít, já mám pozejtří předtermín ze statistiky…"

Vystřídali jsme se v objímání, *šťastný a veselý, užijte si to, ty taky, tak šestadvacátýho*… V pondělí se nehrálo nikdy a úterý a středu si divadlo zarezervovaly korporáty na vánoční večírky. Těm to zajišťovala na klíč agentura, takže tohle bylo až do Štěpána poslední představení. Ještě chvíli jsem zůstala stát nad schody k metru a dívala se, jak se hlučná partička vzdaluje šikmo přes silnici k zastávce tramvaje, vstříc hitům osmdesátých let a daleko zajímavějšímu životu, než je ten můj. Pak jsem si srolovanou *Moji psychologii* přitiskla na prsa a vykročila k podchodu.

Najednou se mi všechny chloupky na krku zježily skálopevnou jistotou, že je někdo těsně za mnou.

Zůstala jsem stát jako přimrazená, neschopná seběhnout po temném schodišti ke světlu ve vestibulu stanice, neschopná se otočit. Z nástupního ostrůvku tramvaje ke mně doléhal Sylvin pronikavý řehot a někde na náměstí štěkal pes, ale ty zvuky vzápětí spolykala noční mlha. Zůstala jsem jen já a ta osoba, jejíž kroky se před chvílí nevysvětlitelně zastavily za mými zády.

Co když je to *on*?

Ten někdo, kdo mě v posledních týdnech bombarduje zprávami v mobilu, v mailu, vytisknutými a hozenými do mé poštovní schránky, do schránky u vchodu do divadla, napsanými prstem do sněhu na čelních sklech všech aut před naším panelákem…

Kdo mi píše komentáře ke každému postu na facebooku, instagramu a ixku, i k těm na oficiálních profilech divadla, a ve všech je víceméně totéž…

Miluju tě, ty kurvo.

Zašátrala jsem po kovovém zábradlí a palčivý chlad v dlani mě probral. Ve druhé ruce jsem jako zbraň pevně sevřela ruličku časopisu, zhluboka jsem se nadechla a prudce se otočila.

Za mnou stála padesátnice v bílé čepici s mohutnou bambulí. Nejspíš mě ani nevnímala, prsty jí poletovaly nad displejem mobilu. Když dopsala zprávu, bez zájmu mě obešla a pokračovala do metra.

Z práce v divadle jsem se vždycky vracela pozdě. Když se představení protáhlo a jela jsem domů až po půlnoci, mohla jsem si nechat proplatit taxík. Většinou to vycházelo spíš na poslední nebo předposlední metro, autobus z Nových Butovic a pak pět minut svižné chůze stodůleckým sídlištěm Nová Ohrada.

Pro jistotu jsem nosila v kapse na klíčích pepřový sprej, dělala jsem to, co radili v článcích o sebeobraně – chodila prostředkem ulice, dál od křoví a zaparkovaných aut, sledovala okolí –, ale nikdy jsem se doopravdy nebála. Až teď.

Poslední dva měsíce.

Když jsem na Můstku přestoupila na béčko, vagon byl našlapaný. Visela jsem jednou rukou na madlu a přes hlavy sedících lidí zírala na svůj odraz v temném okně. Rovné kaštanové vlasy zastřižené ve stylu bob těsně pod ušima jsem si ráno vyfoukala, ale stejně teď vypadaly zplihle. Oči jsem měla zarudlé nevyspáním a v jednom kuse jsem mrkala, protože mě tlačily jednodenní čočky. Obličej skoro nenalíčený, jen tónovací krém, řasenka a tužka na obočí. Na sobě dlouhý černý kabát stejně jako tři čtvrtiny spolucestujících a pod ním postava typu hruška s malými ňadry a širšími boky, se kterými nehnulo ani pravidelné běhání Prokopským údolím.

V okně vagonu to sice vidět nebylo, ale ze zrcadla v koupelně jsem věděla, že už se mi kolem rtů i očí nepřehlédnutelně rýsují první vrásky.

Vypadala jsem naprosto tuctově, unavená ženská na prahu středního věku, která nemá moc času, peněz ani motivace o sebe pečovat. Rozhodně ne jako femme fatale.

Tak proč se ten psychopat sakra musel upnout zrovna na mě?!

Když jsem v půl jedenácté vystupovala na stodůleckém sídlišti, nebyla jsem zdaleka sama, jenže hlouček opozdilců se rozpustil už na první křižovatce chodníků mezi paneláky. Mrazivé mrholení tady na kopci vystřídaly naducané sněhové vločky, které po dopadu na zem tály. Mihotaly se v bublinách světel kolem pouličních lamp, studily mě za krkem.

Přidala jsem do kroku a pravičkou v kapse křečovitě sevřela pepřák. Po obou stranách kolem mě čněly osmipatrové paneláky spojené do dlouhých bloků, sem tam s oknem rozzářeným blyštivou vánoční výzdobou. Když jsem prošla kolem přeplněných páchnoucích kontejnerů do vnitrobloku, kde už lampy nesvítily, bílá tma kolem mě zhoustla. V létě to tady touhle dobou žilo, na rozvrzaném kolotoči posedávaly party puberťáků s plechovkami piva, pejskaři volali na svoje miláčky, ale teď se tichem rozléhalo jen čvachtání mých promočených kotníkových bot.

Potlačila jsem nutkání ohlížet se přes rameno a přidala do kroku. Temná hradba paneláků po obou stranách mi připomněla dětství, pískovcové skály v Helvítčině rokli, když jsem se vracela domů ze školy. V zimě to často bylo už za šera, párkrát dokonce za tmy, ale tenkrát jsem se nikdy nebála. Snad proto, že jsem ještě neměla čeho…

Odemkla jsem zadní vchod, světlo v chodbě s bzukotem naskočilo a já vydechla vzduch, o kterém jsem ani netušila, že ho tak dlouho zadržuju v plicích. Z výtahu ve čtvrtém patře už jsem vystupovala s lákavou vidinou zázvorového čaje u postele a vrnící Bridget na peřině. Tady bylo světelné čidlo

nastavené na pohyb, jenže zřejmě na pohyb lidí vyšších než metr pětašedesát – pokud jsem nemávala rukou nad hlavou, nikdy nesepnulo. Kabina výtahu se ale zavírala pomalu, a tak jsem v mizejícím světle z jejích útrob stačila dojít ke dveřím s odloupaným lakem a vsunout klíč do zámku.

Posuvné ocelové dveře výtahu zapadly a chodba se ponořila do tmy.

Pootočila jsem hlavou klíče doleva a dveře, které měly být zamčené na dva západy, se přede mnou okamžitě otevřely. Nebo spíš pootevřely, protože za nimi někdo stál.

Pustila jsem klíče a zaječela.

Vím o tom tvým malým překvapení doma, i když říkat tomu doma? Nenech se vysmát, v tom bytě ti patří leda hajzlpapír. Možná. Hnusná paneláková díra, za kterou platíš přes půlku svýho mizernýho platu. Kdybys nebyla hloupá, mohla by sis žít jako princezna. U mě bys měla všechno. U mě budeš mít *všechno. Musím jen počkat, než ti to dojde. Naštěstí pro tebe mi trpělivost nechybí.*

Stojím mezi autama zaparkovanýma ve dvou řadách, z jedný strany esuvéčko, z druhý pick-up, můj stín splývá s jeho korbou. Sleduju, jak se za balkonovýma dveřma lodžie ve čtvrtým patře vpravo rozsvítí lustr. Žaluzie nejsou zatažený a záclony nemáš, vidím hrany skříní, obraz plachetnice a dvě postavy. Na chvilku splynou dohromady, pak se zase oddělí a ta menší se protáhne kolem stolu k oknům. Zvedne ruku, pak ještě jednou a výjev zmizí za spuštěnýma vodorovnýma lamelama.

Vyhrnu si límec kabátu, protože teprve teď začnu vnímat vločky, který mi tajou za krkem, a zamířím kolem vietnamský večerky ke škole, kde jsem nechal auto. Než nastartuju, propojím si mobil s palubním počítačem a chvíli koukám na tvoji fotku. Ne z poslední doby, protože na těch už vypadáš dost uštvaně. Koukám na tu, kde jsi v bikinách, v ruce koktejl s paraplíčkem, rozesmátá a bezstarostná.

Zase tak budeš vypadat. Bezstarostně, zamilovaně. Do mě.

Než odjedu, napíšu ti to, aby se ti líp usínalo.

„OMG, Zuzano, můžu já za to, že si nečteš zprávy?!“

Hodila jsem kabelku a časopis na kuchyňský stůl a zmrzlými prsty si začala rozepínat kabát. Týna zatáhla žaluzie a otočila se ke mně s napůl pobaveným, napůl provinilým výrazem. Vlasy stejně kaštanové jako ty moje měla na zátylku stočené do uzlu a v něm zapíchnuté pletací jehlice. Na sobě oversize mikinu s maskáčovým potiskem a nápisem BREAK RULES, která jí končila nad koleny holých nohou.

Týna, která vypadá jako moje mladší, rebelštější já. Když jdeme někam spolu, lidi většinou předpokládají, že je to moje dcera.

Ve skutečnosti je to moje o jednadvacet let mladší nevlastní sestra.

„Potřebuju panáka,“ sdělila jsem jí roztřeseně a odmotala si z krku šátek, na kterém ještě roztávaly poslední vločky. Bridget se mi otírala mourovatou hlavičkou o nohu. Týna okamžitě zamířila k lednici, ale zavrtěla jsem hlavou a ukázala na bar ve tvaru glóbu. Tenhle byt se pronajímal zařízený a většina nábytku sem zřejmě připutovala v devadesátkách, slavné dekádě interiérového nevkusu.

Týna odklopila severní polokouli a zajásala. „Hustý, gin! Máš tonic? Můžu nám to namíchat?“

Odstrčila jsem ji a natáhla se po neotevřené sedmičce tullamorky. Alkohol zdarma jako jeden z mála zaměstnaneckých benefitů divadla: herci občas dostávají flašky spolu s kyticemi a bonboniérami při děkovačkách, a většinou je tam rovnou nechávají. Podařilo se mi odšroubovat lahev až na třetí pokus a napila jsem se rovnou z hrdla. Sestra mě trochu vyděšeně pozorovala.

„Tý jo, ségra, ty se nezdáš.“

Nechala jsem si palčivou tekutinu pomalu sklouznout do krku a svezla se do křesla s olysalým potahem z mikroplyše. Bridget mi pohotově vyskočila na klín. Týna se vrátila na pohovku k mobilu a sáčku křupek, které se povalovaly i všude kolem.

„Tak povídej," vyzvala jsem ji unaveně a začala hladit kočku. Sestra si vytáhla pokrčené nohy pod bradu a schovala je pod obří mikinou.

„Sem ti to psala…"

Přikývla jsem, ale neměla jsem sílu lovit mobil z kapsy kabátu. Byla jsem si skoro jistá, že v něm přibyla další zvrácená vyznání.

„Mám covid!" pochlubila se Týna. Nedůvěřivě jsem po ní přejela pohledem, protože podle mě kypěla zdravím.

„No tak nemám," pokrčila rameny. „Ale namluvila jsem to macešce."

Maceška je manželka jejího táty. Druhovým přízviskem maceška zdravovědná. Hodná ženská, ale leze mi na nervy stejně jako sestře. Jenže já s ní na rozdíl od Týny nemusím bydlet.

„Řekla jsem jí, že jsem si udělala test a je pozitivní. No a vona dostala záchvat, že je před tím Egyptem nakazím, takže nařídila tátovi, že mě musí okamžitě hodit sem. Z toho jsem přirozeně vycházela," dodala Týna potutelně. Bridget rozlepila jedno zelené oko, zase ho zavřela a pokračovala v předení.

Pomalu mi docházelo, co to znamená.

„Takže s nima nepoletíš na Vánoce do Marsa Alamu?"

„Zuzo, to je fakt peklo v řetězech. Vozej s sebou v kufru malej umělej stromek. S *ozdobama*."

Povytáhla jsem obočí na znamení, že to mi zvlášť pekelné nepřipadá.

„Táta cpe všem kolem sebe dolarovky a mluví na ně pidžin ingliš. Nalejvá se celej den u baru, takže ve dvě odpoledne vytuhne na lehátku u bazénu a *nahlas chrápe*."

Z kapsy kabátu se ozvalo zavrnění došlé zprávy a já sebou trhla. Týna se zatvářila udiveně, ale pak pokračovala.

„Maceška nás všechny ráno osobně namaže krémem s padesátkovým faktorem a každou hodinu se musíme přimazávat." Dramatická odmlka. „Bizoni nesměj sami do moře, i když je

tam asi sto kilometrů vod pláže vody po kolena.“ Bizoni jsou její nevlastní bratři, deset a dvanáct let. Občas jsem nechápala, kam ségra na ty přezdívky chodí, ale byly trefné. „Byla jsem na Vánoce v Egyptě aspoň milionkrát! Já už fakt nemůžu.“

„Takže budeš se mnou?“ Loňské Vánoce, moje první po rozvodu, sice nebyly šťastné a veselé, ale depresivní taky ne. Pár dní, kdy jsem nemusela do práce, nemusela nic. Moje spolubydlící odjela k rodičům, takže… Pyžamo. Dovážková jídla z thajské restaurace, zmrzlina dolovaná polívkovou lžící přímo z krabice. *Koruna* a *Bridgertonovi*, deset dílů v kuse za sebou. Na štědrovečerní večeři jsem sice musela k babičce a dědovi na Letnou, ale jinak to nemělo chybu.

„Já budu hodná,“ vyhrkla Týna a zvedla pravou ruku k přísaze. „Umím šneky z listovýho těsta, můžu je upíct k večeři. A na Netflixu je další série *Emily v Paříži*…“

Pokrčila jsem rameny. To vůbec neznělo špatně. Na to, že Týna je o tolik mladší než já, jsme spolu vycházely nečekaně dobře, a ty poslední roky po mámině smrti jsem se s ní snažila trávit co nejvíc času. Jenže…

Týna dešifrovala můj výraz překvapivě rychle. „Ty už něco máš, viď? Ty voe, ty máš chlapa, že jo, Zuzo? Povídej! A přeháněj! Někdo z tinderu, co? Vidíš, já ti říkala, ať to zkusíš!“

Místo odpovědi jsem se hystericky rozesmála.

Než jsem se osprchovala a rozkapala si oči, Týna si už nachystala matraci v pokoji, ze kterého se nedávno odstěhovala moje spolubydlící. Opatrně jsem stiskla bakelitovou kliku, protože za prosklenou výplní byla tma, sestra ale nespala. Ležela zachumlaná pod nejteplejší dekou z ovčí vlny, jakou jsem měla – náš barák patřil k posledním nezatepleným v bloku a okna tu už moc netěsnila –, a před obličejem jí svítil displej mobilu.

Přidřepla jsem si k ní a Týna se podepřela o loket.

„Hele, Zuzo, s tím psychoušem, to je krutý. Zrovna si o tom něco hledám.“

Věděla jsem z divadla, že *krutý* pro tuhle generaci neznamená to, co se píše ve výkladovém slovníku, ale vlastně se to dalo použít v obou smyslech.

„Fakt myslíš, že tě stalkuje někdo z těch… z tinderu? Cos s nima byla na rande?“

Pokrčila jsem rameny, ale v podstatě jsem si tím byla jistá. Chvíli jsme poslouchaly, jak se sousedi pod námi hádají.

„Tady píšou, že stalkeři většinou nebývají otevřeně agresivní a spokojí se s verbálním vyhrožováním. To teda asi neviděli *Ty*. To bylo slušný psycho.“

„Vlastně mi ani nevyhrožuje.“ Začaly mě bolet svaly namožené po ranním běhu, a tak jsem si kecla vedle Týniny matrace na koberec. U protější zdi pořád stála Moničina nepovlečená postel, kterou si zatím neodvezla, ale jednou ze zásad našeho společného bydlení bylo „moje postel, můj hrad“, nechtěla jsem to porušit ani teď. „Pořád mi jenom píše, že mě miluje… a oslovuje mě kurvo.“

„Sráč jeden.“

„A taky… popisuje, co jsem před chvílí dělala, co mám na sobě, jak se tvářím. Jako by mě pořád pozoroval.“

„Creepy,“ okomentovala to Týna a dál mžourala do telefonu. „Tady je, že *pokud jednání stalkera dosahuje takové intenzity, že v oběti vzbuzuje důvodné obavy o život či zdraví*, je to trestný čin. Jinak je to přestupek, za který *může být udělena pokuta až do výše dvacet tisíc korun*.“ Podívala se na mě.

„Kde to píšou?“

„Na stránkách Policie ČR. Měla bys to nahlásit,“ ozvala se Týna. Přes oční kapky jsem ji viděla jen rozmazaně.

„Asi jo,“ souhlasila jsem rezignovaně. Obě jsme věděly, že to neudělám. Z dětství jsme si odnesly stejnou zkušenost s policií, jen s odstupem dvou dekád. Zpocené sociální pracovnice z OSPODu poštvané některou z přehnaně svědomitých učitelek, snažící se vytáhnout nás z máminy kuchyně, z máminy křečovitě sevřené náruče. Pláč, slzy, kopání, mámin zděšený,

nechápavý výraz, protože ona přece neudělala nic špatně, a za prahem policajti s nezúčastněným výrazem.

Jedna policistka mě dodnes straší ve snech. Když jsem se v amoku pokusila kurátorku kousnout do předloktí a ta se hysterický rozkřičela, hubená blondýna v uniformě s vlasy na ježka mě chytila za rameno. Nejdřív jsem ani nevnímala, jak jsem sebou házela, ale vzápětí jsem zaječela bolestí a nevěřícně zírala, jak se mi její dlouhé nalakované nehty zarývají do bledé kůže, jak se z hlubokých škrábanců uvolňují kulaté kapky krve. Na chvíli jsem ztichla, protože můj osmiletý mozek si nedokázal srovnat, že někdo dospělý, navíc policista, dokáže tak nelítostně ublížit dítěti. Když jsem na tu policajtku vytřeštila oči a nadechla se ke křiku, ledově procedila: „Zkus ceknout, spratku, a řeknu, že ti to udělala tvoje debilní máma. A pak už z basy nevyleze."

Nikdy jsme si o tomhle s Týnou nepovídaly, bylo to až moc bolestné, ale vsadila bych se, že aspoň jednou zažila něco podobného, protože teď se na mě jen krátce podívala a sklopila oči k mobilu.

„Co když začne bejt nebezpečnej?" zamumlala.

„Nejspíš ne," vyhrkla jsem. Už jsem litovala, že jsem jí to vykládala. Nechtěla jsem, aby si to vyčítala, protože tinder mi doporučila ona. A já se smála, že na to už jsem stará… až do toho víkendu, kdy jsem na facebooku narazila na fotku svého bývalého s jeho současnou *těhotnou* přítelkyní. Profil na tinderu jsem vyplnila ve vzteku a jen zběžně – že mám ráda kafe a audioknihy a nesnáším small talk, což se dá nejspíš vztáhnout na osmdesát procent žen. Jako profilovou fotku jsem si dala jednu z dovolené. Nic zvlášť sexy, jen hlavu, ramena v podprsence od bikin a zvednutou skleničku.

Jen za první den se ozvalo sedmnáct set zájemců. A pak už jsem jen prohlížela profily rybářů, cyklistů, spasitelů nebo záhadných borců, co mají místo portrétu půllitr, a svajpovala jsem doprava, občas… a chodila na rande, sem tam… a asi po

dvou měsících jsem se rozhodla tenhle experiment odpískat, protože to byla jen ztráta času.

Ne že bych byla zklamaná z toho, že většina mužů chodí na tinder jen kvůli sexu. Jen se množina těch chlapů, co by chtěli mít sex se mnou, neprotnula s množinou mých očekávání.

„Takže do školy už nejdeš?" převedla jsem rychle řeč jinam. Týna položila mobil displejem na peřinu a vykulila oči.

„S covidem? Jak bych mohla bejt tak nezodpovědná?"

Dvakrát jsem se vrátila zkontrolovat, jestli jsou dveře bytu zamčené dole i na horní závoru, než jsem se s navlhlou *Mojí psychologií* vydala do postele. Chtěla jsem zkusit přelouskat článek, jehož upoutávka na obálce mě zaujala: „Šest let se stalkerem. Posedlost, která obrátí život naruby."

Šest let, *proboha?!* Já to zažívala šest neděl a byla jsem z toho rozhozená stejně. Začetla jsem se do příběhu zpěvačky, kterou pronásledoval vyšinutý fanoušek. Na rozdíl od toho mého jí posílal zprávy z vlastního telefonu, všichni věděli, kdo to je, ale stejně se s tím v zásadě nedalo skoro nic dělat. „Zbavit se stalkera není podle policejní psycholožky Mileny Čeňkové vůbec jednoduché a pro oběť to většinou znamená další trápení…" *Tak to ti pěkně děkuju, Mileno.* Pak už mi písmenka poskakovala před očima tak, že jsem to vzdala.

Ještě dlouho po půlnoci jsem se ale převalovala na proleželé matraci a místo spánku mi pod víčky defilovali všichni ti doprava posunutí tinderoví nápadníci, se kterými jsem měla „match" a pak i schůzku. Nikdo z nich mě při tom zhruba hodinovém plkání v kavárně neuchvátil natolik, abych se s ním chtěla sejít znova.

Zato já zřejmě někoho uchvátila až moc.

Pondělí 19. prosince

Ráno to vždycky vypadalo optimističtěji, i když jsem se vzbudila už v šest a venku byla pořád stejná tma jako uprostřed noci. To mě na tomhle ročním období deprimovalo víc než počasí.

Bridget vyskočila z pelíšku pod kuchyňským radiátorem a pozdravila mě tichým mňouknutím. Bez kontaktních čoček jsem jí napůl poslepu vytlačila kapsičku s tuňákem. Týna jich včera přivezla velké balení. Pak jsem si vyčistila zuby, napila se džusu přímo z kartonu a napsala vzkaz na bloček na kuchyňském stole, že jdu do posilovny a pak přinesu něco k snídani. Jak jsem znala sestru, byla to zbytečná námaha, určitě bude vyspávat do oběda.

Teprve teď jsem vylovila z kabátu mobil, na který jsem se včera neměla sílu podívat. Můj… nemesis? nápadník? pronásledovatel?… mi psal vytrvale, bez ohledu na to, kolikrát jsem si ho zablokovala, pokaždé s jinou identitou, takže mě nepřekvapilo, když jsem kromě varování od Týny a tří zmeškaných hovorů od její macešky našla novou zprávu odeslanou 18. 12. ve 22.48, chvíli po tom, co se za mnou zabouchly dveře bytu.

> KyleReese16: Doufám, že tě návštěva sestry potěšila. Sladký sny, ty kurvo!

Telefon mi vyklouzl z prstů, chytila jsem ho druhou rukou těsně před tím, než stačil dopadnout na stůl. *Návštěva sestry?* Jak to ví? Číhal tady před domem, když přišla? Odkud ví, že Týna je moje sestra?

Co když je pořád někde tady?

Pomerančový džus mi vletěl do krku. Natáhla jsem se po šňůrce žaluzií a škubla za ni. Za špinavým oknem kuchyně jsem viděla jen bílou tmu, parkoviště i nedaleká budova školy se v ní skoro ztrácely. S rozsvíceným lustrem nad hlavou jsem si najednou připadala podivně odhalená, a tak jsem žaluzie zase rychle zatáhla a svezla se na židli. Srdce mi bolestivě naráželo do žeber.

Klid, Zuzano. Nevyšiluj.

Přece ten kretén musí mít kromě téhle posedlosti nějaký život, ne? Chodí do práce. Spí. Možná se stará o papouška nebo o nemocnou matku. Musí seškrabovat námrazu z auta, vynášet odpadky, vyplňovat výkazy pro Asociaci stalkerů, do prdele… ne? Nemůže pořád přešlapovat před mým barákem.

Nebo může?

A jestli může, co si od toho slibuje?

Váhavě jsem si přitáhla krabičku s bezdrátovými sluchátky, která jsem si chtěla vzít do fitka. Mám tam vůbec chodit?

Přece se nebudu kvůli jednomu úchylovi pořád schovávat doma! Ani nemůžu, prokrista. Mám práci, nemůžu podat výpověď jen proto, že jsem se najednou začala děsit každé cesty mimo zdi bytu. A jestli se neodvážím ani vyjít v sedm ráno z baráku, jak chci normálně fungovat, až po Vánocích začne běžný divadelní provoz?

Zdráhavě jsem odstrčila Bridget, která se mi zase snažila vydrápat na klín, a šla jsem se chystat na výpravu do divočiny.

Fitcentrum bylo v místním obchodním centru, kde se většina obchodů i provozoven po otevření vždycky udržela jen pár měsíců, než se přes jejich výlohy objevil transparent K PRONÁJMU.

Takhle po ránu ve všední den tam bylo skoro prázdno, jen v posilovací zóně si dva svalovci navzájem přidržovali osu na benči.

Když jsem si na běžeckém pásu nastavila hodnoty na displeji a rozklikla si na mobilu playlist na běhání, telefon mi začal vibrovat příchozím hovorem. V osm ráno? Ale to číslo nebylo neznámé. Měla jsem ho uložené pod nickem BULVÁR: NEBRAT.

Přetáhla jsem hovor do červeného pole, ale než jsem si stačila nastavit hodnoty na displeji, vyskočily mi v messengeru tři nové zprávy, které jsem bůhvíproč nedokázala ignorovat.

> Zuzano, proč se mnou nechcete mluvit? Nemyslíte si, že si vaše kamarádka zaslouží, aby se na ni nezapomínalo?? Ten článek napíšu i bez vás!!
> Když se mnou tak vytrvale odmítáte komunikovat, začínám si myslet, jestli ta podezření Katčiny maminky přece jen nebyla v něčem opodstatněná!!

Co za idiota dělá za každou větou dvě interpunkční znamínka? Ptá se zasloužilá dyslektička?? Zhluboka jsem se nadechla, abych se trochu uklidnila. Ospalého blonďáka z recepce zrovna v tu chvíli napadlo zapnout televizi na stěně proti běžeckým pásům a obří plochá obrazovka se najednou rozhlaholila vánočním klipem Billyho Macka z *Lásky nebeské*. Jeden z důvodů, proč sem nikdy nevyrážím bez sluchátek.

Zavřela jsem messenger, nastavila si sklon pásu a na rozběhání rychlost sedm kilometrů v hodině. Než jsem otevřela playlist, vyskočila mi notifikace na další novou zprávu.

> KyleReese16: Myslíš si, že ti pomůže, když budeš umět rychle běhat? Mně stejně neutečeš. Miluju tě, ty kurvo.

Když jsem se vrátila do dámské šatny, byla v ní pořád obsazená jen moje skříňka. Normálně bych soukromí ocenila, jenže KyleReese16 mě tak vyděsil, že mi při puštění vody v hlavě

okamžitě naskočila scéna z *Psycha*. Tady byly ale sprchy jedna vedle druhé, bez dělicích příček i závěsů. Když jsem si vymývala kondicionér z vlasů, zaslechla jsem vrznutí dveří vedle ze šatny. Napůl jsem čekala pozdrav, většina příchozích halekala automaticky „dobrý den“, ale tentokrát nic. Vypnula jsem vodu a začala se utírat. Z vedlejší místnosti se ozýval zvuk podrážek vrzajících na gumovém linoleu.

Kroky mířily ke sprchám.

Někdo, kdo je tady prvně a rozhlíží se, co kde je?

Vzápětí vrzly dveře ze sálu znova a ozvalo se pronikavé zaječení: „Neumíš číst, ty debile?!“

Ještě celá mokrá jsem se zamotala do osušky a vyrazila ke skříňkám. U vchodu do šatny stála silně nalíčená blondýna s vysokými kozačkami v ruce a nevěřícně kroutila hlavou. „No vidělas to?“ tykla mi, i když jsme se znaly jen od vidění.

„Ne, co…?“

„Byl tady ňákej chlap. Asi debilní negramot, co si neumí přečíst ŠATNA ŽENY.“ Podívala se na lavici, kde jsem nechala otevřenou sportovní tašku a poházené věci. „Ježíš, nebo že by to byl zloděj? Nechybí ti něco?“

Mokrá chodidla mi mlaskala v pantoflích, když jsem beze slova zamířila k lavičce. Jsem tak pitomá, proč jsem si zase nezamkla věci do skříňky, když jsem se šla sprchovat? Chvatně jsem prohrábla tašku, ale všechno bylo tam, kde jsem to nechala. Mobil, klíče, peněženka. Otevřela jsem ji. Platební karta i všechny průkazy vypadaly nedotčeně a hotovosti nikdy moc nenosím.

S úlevou jsem se podívala na blondýnu. „Asi negramot.“

Jenže když jsem si už komplet oblečená uklízela do tašky cvičební oblečení, došlo mi, že něco přece jen chybí.

Propocené spodní kalhotky, které jsem si předtím stáhla spolu s legínami a nechala je zamotané v jejich nohavicích. Nakoukla jsem pod lavici i do plechové skříňky, ale byly pryč.

* * *